

História projektu

Myšlienka sa ráčila dostať na svet oficiálne asi na jeseň roku 2006, kedy som začala o nej hovoriť v súkromných rozhovoroch, kade som chodila a kde som si myslela, že by to niekoho mohlo oslaviť. Bola som zvedavá, či sa niekto venuje v cirkvi slobodným ľuďom nad 25 rokov. Fakt je ten, že už dlhšie som si uvedomovala, že táto kategória ľudí akoby neexistovala. Istý vek sa vždy bral ako hranica, kedy by mal byť človek „na poriadku“, čiže v manželstve, alebo v reholi....Keď som videla okolo seba množstvo slobodných priateľov a známych, pritom však veľmi kvalitných ľudí po všetkých stránkach, bolo mi jasné, že zaraďovať ich do kategórie menej schopných a menej atraktívnych, by bol vrcholný omyl, keďže skôr opak bol pravdou. Jasné mi bolo aj to, že týchto ľudí nie je možné ani viniť zo situácie, v ktorej sú. Tiež som bola jednou z nich, i keď ja som si možno vedela predstaviť, že by som sa venovala v živote naplno svojej profesii a verejnoprospešným veciam (ako vedenie mládeže v spoločenstvách a pod.) I keď viem, že vo dvojici by sa mi to robilo všetko rozhodne ľahšie.

Myslím, že Pán Boh to vedel a už dlhé roky vedľa mňa kráča ako vytrvalý ochranca a sprievodca....Vždy som vedela, čo mám v srdci. Boli to vždy dve veci: túžba po vlastnej rodine a hudba, konkrétne spev, ktorý je aj mojou profesiou. Mám teda nádej, že Božie dary a povolania sú neodvolateľné. (Rim. 11,29)

Hľadali sme teda s priateľmi, kde je to naše miesto v živote. Spolu sme sa modlievali za to, aby sme vedeli, kde nás Pán Boh chce mať. Často mi bolo ťažko pozerieť sa na ľudí, ktorí by mohli byť výbornými otcami a mamami...To, že prečo to takto všetko je, ostane do istej miery vždy tajomstvom. Podstatné je, že Pán Boh má s každým z nás osobitný plán a chce, aby sme boli šťastní. Nepopierateľná je však aj prítomnosť zla vo svete, ktoré si evidentne „koná zodpovedne“ svoju prácu. Fakt je aj ten, že podstatné je, aby sme kráčali v živote k správnejmu cieľu, aby sme kráčali k absolútnej láske a k dokonalosti – k Bohu. Cesty sú rôzne. Ak je teda manželstvo, rehoľný, alebo slobodný stav len prostriedok, nehodno sa teda rmútiť alebo prežívať menej kvalitný život a nemať radosť z neho, keď mal človek inú predstavu o svojej ceste k dokonalosti...

Nie je vraj ťažké robiť v živote to, v čom má človek záľubu, ale najst' záľubu v tom, čo človek robí....a taktiež nie je dobré byť človeku samotnému....a kde sú dvaja, alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi...(Ježiš)

Z toho vyplýva teda, že mladosť, radosť a krásu je možné prežívať vo svojom živote deň čo deň po celý život bez ohľadu na „priazeň, či nepriazeň osudu“. Iste, že to nie je také čierno-biele a jednoduché. Ale na to, aby to človeku jednoduchšie bolo, je veľmi povzbudivé, keď môže zdieľať svoje prežívanie s ľuďmi, ktorí sa nachádzajú v podobnej situácii. Z tohto poznania sa teda zrodila myšlienka. Šírením myšlienky ústnym podaním som sa dozvedela, že sa nad podobnou myšlienkou zamýšľajú ľudia po celom Slovensku. O niektorých som sa dozvedela a o množstve sa dozvedám teraz, na stretnutiach v Quo vadis, po sv. omši a z reakcií a mailov ľudí, ktorí prejavujú záujem o projekt.

Už na jeseň roku 2006 som bola s touto myšlienkou za Vladimírom Thurzom, ktorého som požiadala o spoluprácu pri vzniku projektu. Aj keď som vedela, že je veľmi pracovne vyťažovaný ako kňaz a ako prodekan teologickej fakulty. Touto cestou mu ďakujem za ochotu a za všetko, na čom mal s nami účasť.

Rok celá myšlienka zo subjektívnych aj objektívnych príčin „odpočívala v pokoji“. I keď v mojom srdci myšlienka stále dozrievala. Veľkú zásluhu na vzniku projektu majú taktiež sestry redemptorky v Kežmarku, s ktorými udržujem už mnohoročné priateľstvo. Sú výbornými priateľkami, poradkyňami a hlavne majú veľkú milosť modliť sa za úmysly ľudí. Sú kontemplatívnou rehoľou. Na nich možno vidieť a zažiť, aký pokoj, múdrosť a radosť majú osoby, ktoré často hľadajú do Božej tváre pri modlitbe. Kiež by sme to všetci zakúšali. Sestry sú teda modlitbovým pozadím projektu.

Vedela som, že pustiť sa do niečoho takéhto, do takého „megapodniku“, popri nemalých svojich pracovných povinnostiach, bude veľmi náročné. Keby som sa do dôsledku zamyslela nad tým, či mám na to dostatok času, energie, schopností...odpoveď by znela asi... nie... Vedela som aj to, že pokým sa do toho nedám, nebudem mať pokoja. A verím, že Pán Boh si svoje dielo povedie....pošle ľudí i potrebnú silu. A to, že to robí, vidím už teraz a som mu za to veľmi vďačná. Takže Pán Boh nám pomáhaj!!!

Prečo Mladí slobodní 25-107?

Môže byť človek v 107 rokoch ešte mladý? Ak vtedy človek ešte vôbec je, tak istotne by tak bolo aj vďaka veľkej vnútornej sile. Človek je vždy taký starý, teda aj mladý, ako sa cíti. 107 je symbolické číslo. 7 ako číslo plnosti a 107 ako ozrejmienie toho, že duševná a teda tá podstatná mladosť nekončí nikdy. A spodná hranica 25...Pre mladších ľudí sú buď mládežnícke, alebo detské spoločenstvá. Neskôr vznikajú manželské spoločenstvá a pre slobodných? Vzniká niečo práve teraz.. a tu.

Alena